

Miksi itket?

Miksi itket? Tämän kysymyksen saa kuulla usein. Eikö siis saisi kuulua itkua? Onko tämä nykyinen yhteiskuntajärjestelmä niin moitteeton, ettei valitusta saisi kuulua? — Ei! Sitä se ei ole! Se on rakennettu lahoille perustuksille ja siksi se on surujen lähde. Se kylvää ympärilleen kurjuutta ja kärsimystä. Kuin satut kulkemaan kaupunkien laitapuolilla, missä asuu työläiset, siellä kuuluu itkua ja valitusta. Siellä näkee tuskaa ja puutetta. Lapset, kaikkein pienimmätkin, ovat oman onnensa nojassa. Heillä ei ole valkomyssyistä palvelijaa mukanaan kuin he ovat ulkona hoitamassa heitä ja suojaamassa heitä, kuten rikkaiden lapsilla, hienoston kaupungin osassa.

Taas tuolla yksi surullinen näytelmä: Työläinen on työmaalla pahoin loukkaantunut. Toverit ovat hänet tiedotonta tuoneet kotiinsa. Hänen ympärillään häirii joukko tovereita, kimmeltävä kyynel silmäkulmassa ja jännityksellä odottaen: vieläkö he saavat hänet entiselleen, vai kulkeeko hänen tiensä jo kohti kalmistoa? Siis taaskin itkua. Toinen paikka, mistä vanhemmat ovat olleet kokopäivän työssä ja tultuaan kotiin, on lapsijoukko heidän ympärillään itkien pyytämässä ruokaa. He ovat olleet koko pitkän päivän yksin kotona niukalla ravinnolla ja nyt heillä on nälkä ja väsymys. Vanhemmat kyllä koittavat parhaansa mukaan kiirehtiä heille ruokaa, vaan väsyneenä ollen eivät he jaksa paljoa syödä. Uni voittaa heidät. He nukahtavat, saamatta nytäkään tarpeekseen ravintoa. Näin saavat työläisten lapset kasvaa. Heillä ei edes lapsenakaan ole tilaisuus kunnolliseen syömiseen. Nykyinen järjestelmä pakottaa äidit ja isät työhön välittämättä siitä, että lapset kotona tarvitsisivat äidin hoivaa. He eivät halua maksaa isän työstä kunnollista palkkaa, että se riittäisi perheen ylläpitoon tarvitsematta äidinkin lähtea työhön. Eikä sittenkään, vaikka he raataisivat molemmat, kartu heille varaa niin paljon, että he saisivat itselleen mitään mukavuuksia, ei edes kunnollisia asuntoja. Heille ei vuokrata yhtään niitä asunoksia, missä rikkaat ovat asuneet ja missä olisi lämpimät huoneet ja muuten mukava paikka. Eivät he saa edes kysyäkään siitä, sillä "he ovat työläisiä ja heillä on lapsia". — Eikä sitten tällainen asema ihmiselle anna aihetta itkuun ja suruun? Työläisellä ei saisi olla asunoksia lapsia, mutta kuitenkin lapsia pitäisi työläisten synnyttää ja hoitaa. Työhön ovat he tervetulleita! Riistäjät himoitsevat työläisten voimaa ja verta. Työläisten voima on heille kullankin arvosta. Kun riistäjät ylpeilevät timanteillaan ja kaikella loistollaan, ylpeilevät he silloin työläisten voimalla. Kaikki ne kalleudet sisältävät työläisten hiekiä ja verta. Tämä ehkä tuo selvän vastauksen kysymykseen, "miksi itket"? Kun ohjailee kulkunsa sinnepäin, missä nuo ylvyvät asuvat, toista on siellä. Tuntuu kuin kulkisi matointa seutua, sillä ei mitään itkun tapaista ääntä kuulu, eikä juuri muutaakaan ääntä. Vanhojen kivirakennuksien seinät estävät kuulumasta minkään äänen. Tosin ei voi sanoa, etteikö heidänkin piirissään joskus itketä, vaan se on ohimenevää. He eivät jaksa sitä kuunnella. Pienen lapsen itku-

kin hermostuttaa heitä. Heillä onkin monet palvelijat, jotka parhaansa mukaan tyynnyttävät heidän lapsiaan, estävät niitä itkemästä. Mitä taas tulee muihin itkuihin, niin ne eivät sisällä mitään todellista. Eikä niitä paljoa annetakaan mailman kuuluville tulla. Ne ovat tuulen tuomia ja veden viemiä suruja. Joku hienotunteinen on vähän loukkaantunut jommankumman aviopuolison epäkohteliaisuudesta, tai palvelijan tottelemattomuudesta. Tai joskus kyyneltyneet mustasukkaisuudesta, vaan ne ovat niin mitättömiä ja teeskenneltyjä itkuja, ettei niitä "kunnialliset" ihmiset kehtaa antaa suuren mailman kuuluville. Ne ovat salattuja itkuja. Siksi-pä heille soveltuu tuo edellään mainittu kysymys. Heillä ei ole mistään puutetta, kaikkia on vllin kyllin! Uusia rikkauksia tuottaa heidän mässätäkseen miljoonat työläiset. Heille paremmin, kuin työläisille, sopii tuo kysymys: "Miksi itket?"

A. K.

VENÄJÄN TYÖLÄISNAISET NAISTOVEREILLEN KAUTTA MAILMAN

(Jatkoo ensimmäiseltä sivulta)

teilla työväen tasavallan kustannuksella. Juuri me, työläis- ja talonpoikaiss naiset, hallitsemme yhdessä työläisten ja talonpoikain kanssa tasavaltamme. Nainen on Venäjällä vapaa, tasa-arvoinen miehen kanssa, ja hänet tavataan kaikkialla missä hänen työtään ja apuaan tarvitaan: puna-armeijassa, elintarvealalla, yhteiskunnallisen huollon laitoksissa, kansanvalistuksen ja kansanterveydenhoidon palveluksissa.

Mutta onko teidän laitanne samoin, työläisnaiset? Työttömyys on teidän palkkanne. Meillä sen sijaan ei ole mitään työttömyyttä, yhtävähän kuin yksityisomaisuutta ja kapitaalia, meillä on vain työtä kaikkien hyväksi.

"Joka ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä" — se on meidän tunnuskausemme. Sen alle täytyy riistäjän — kapitalistin — ankaran vallan taivuttaa niskansa. Täällä olemme me omia herrojamme.

On kyllä totta, että me olemme saaneet paljon kärsiä nälästä, polttoainoiden puutteesta ja kulkulaitosten rappeutumisesta, mutta kuka on siihen syyppä? Vallankumoukselliset työläiset eivät missään tapauksessa. Syyppä on imperialistinen politiikka, joka täällä on hävittänyt samalla tavoin kuin teidänkin maissanne. Meidän surumme: mailmantalouden rappio, on yhteinen. Meidän vihollisemme: mailmankapitalismi, niinkään.

Vihollisen murskaaminen, kapitalismin ikeen syrjäyttäminen, kertakaikkainen tilinteko vastavallankumouksen kummittuksen kanssa — siitä meidän yhteinen tehtävämme. Työläisnaisen päivänä, mailmansolidariteetin juhlapäivänä lähettämme me teille kehotuksen yhdessä meidän kanssamme suorittamaan tämän vapautustehävän.

Pelastuksemme on työväenluokan diktatuurissa, joka pystytetään neuvostovallan kautta. Toverit — työtätekevät naiset: jos mielitte poistaa nälän ja vllin ja auttaa naisia pääsemään oikeuksiinsa, niin on teidän paikkanne kolmannen internationaalen lipun alla. Taisteluun neuvostovallan puolesta! Jos tahdotte olla mukana lieventämässä

venäläisten siskojenne kärsimyksiä ja lujittamassa mailman epäsiimäistä työväen tasavaltaa, niin alkakaa siis avoin taistelu hallitusten poliittikkaa vastaan, jonka päämääränä on joko saarolla tai pistimillä murskata Neuvosto-Venäjä, Toimikaa suhteiden alkamisen hyväksi meidän kanssamme.

Suuresta marraskuun vallankumouksesta alkoi uusi mailmanhistorian aikakausi. Kommunismi lakkasi olemasta vain unelma — työväen neuvostotasavalta tuli todellisuudeksi.

Nyt on teidän, muiden maiden työtätekevien naisten, yhteisellä taistelurintamalla mies-tovereidenne kanssa pyrittävä tähän samaan päämäärään. Jos vain olemme yksimielisiä, on voiton hetki lähellä. Työtätekevien naisten punaisena päivänä kehotamme me teitä:

Litittykää yhteen Kolmannen Internationaalen lipun alle!

Taisteluun nälkää, kurjuutta ja mailmantalouden rappiota vastaan!

Eläköön Kolmas Internationaale!

Eläköön Neuvostotasavalta naisten pelastuksena!

Eläköön mailmankommunistien voitto!

TÄRKEÄMPIÄ EROAVAIKUSIA TYÖVÄENLUOKAN JA PORVARILUOKAN VÄLILLÄ

(Jatkoo ensimmäiseltä sivulta)

tää, että kaikki on niinkuin olla pitääkin — että kaikilla on mahdollisuus yritteliäisyyteen.

Mutta työläisiä ei voi pettää. He tuntevat joka tilaisuudessa että niin ei asia ole. He toimivat siihen suuntaan, että riisto tuotannossa loppuu ja yhteiskunnallinen rosvoisuus on mahdollonta! Oppikaamme työväenluokan luokkamoraalia ja toimikaamme niin, että työväenluokan ei tarvitse olla alhaista "massaa", eikä yläluokan suurista riistäviä lurjuksia. Toimikaamme niin, että kaikki ihmiset todellakin ovat ihmisiä!

"Emme me halua asettaa elostelijoita orjiksi, mutta me haudamme, että kaikki tekevät hyödyllistä työtä, sanoo Lenin Venäjällä.

Siis, työväenluokan luokkamoraali perustuu kaikkien hyvinvointiin, ja yhteiskuntaan, jossa on vain ajattelevia, ymmärtäviä ihmisiä — luonnollisia ihmisiä!

Femia.

Sotasaalis

Kirj. I. V.

"Ei tullut kesä mulle, niinkuin mulle, tul' kevään jälkeen syksy synkkä vaan".

Se oli nuori tyttö, punakaartilaisvanki, joka hyrihän laulunpätkää toistaen sitä kerta kerralta yhä haikemmin, ja ääneti kuuntelivat toiset. Vankityön valittava ääni tulkitsi heidän omia tunteitaan.

Katkeria pettymys ja epätoivoinen tuska täytti tämän ryysyisen, näkiintyneen naisvankien lauman, ja suuren yhteisen surun lisäksi painoi kutakin vielä omat yksityiset huolensa — kuka kaipasi kotona odottavia pienokaisiaan, kuka veljeään taika sulhoansa suri, kuka oli tietämätön pojastaan, keltä oli kaatunut isä taikka velli. Kodit olivat särkyneet, perheenjäsenet harhaillivat pitkän maailmaa, omassa kurjuudessaan kukin, ja toiveet entisestä elämästä

olivat heidän mielisään jo miltei sammuneet.

Mutta niin kevään kirkkaasti paistoi päivä, lumet ja roudat sulivat maasta ja punoittavina kilsivät pulden oksissa lehtien silmut — kevät teki pitkän askelin tuloaan.

Mutta kevään tulo, josta oli iloituttu ennen, teki mielet nyt entistä kahoisammiksi. Kevät synnytti nyt vain suuremman ikävän, kevät toi mieleen menneitten aikojen muistot. Olisi melkein helpompaa täällä, jos ei sen tulo ollenkaan näkisi. Eihän se kuitenkaan tämän talon asujamille tullut.

Niin ajattelivat muut, ja kuin heidän tunteitansa tulkiten laulahteli se nuori kalpea tyttö valittavalla katkonaisella äänellään:

"Ei tullut kesä mulle, niinkuin mulle, tul' kevään jälkeen syksy synkkä vaan".

Mutta joukossa oli yksi, jonka sydämeen kevät pyrki tulemaan, vaikka hän taisteli koko voimallaan sitä vastaan.

Terttu Mäkinen istui hiukan erillään muista kasvot käsiin kätkeytyneenä, ja auringon kultaiset säteet valuiivat hänen ruskealle tukalleen. Se kiltteli vielä elinvoimaisesti. Eivät olleet viime aikojen kärsimykset ehtineet häneen vielä paljoakaan jälkeä jättää. Näytti kuin olisi hän sitkeämpi kuin nuo toiset, kuin kestäisi hänen ruumiinsa enemmän kuin muiden. Mitenkähän lieene ollut, mutta kaunis hän oli ja kukkea kuin kevät, ja ihmettelivät sitä usein toiset, mikä häntä pitäneekin yllä.

Se oli kevät. Terttu sulki silmänsä siltä, hän tahtoi painua suruun kuten toiset, hän tahtoi olla yhtä heidän kanssaan. Jos hän toisin tunsikin kuin muut, oli hän kuin puoleksi pettänyt heidät. Mutta päivä lämmitti niin lempeästi. Kevät tuli kysymättä lupaa. Nuori sydän hautoi unelmaansa.

Hän oli vartoinut heitä aamupäivän, tuo tumma, solakka poika, jolla oli ruskeat silmät ja käsivarren valkeassa nauhassa seisoi "Kajaantunut sissi".

Mikä merkillinen kohtalo oli hänet tuonut tänne, saman, jonka kanssa he kerran surmaa uhkaavina seisoi vastatusten, jota kohti Terttu oli laukaissut vaikka harhaan, joka oli rientänyt hänen luokseen, väliantänyt aseensa hänen kädestään ja plitännyt jänkevällä, ruskealla kädellään häntä ranteista kiinni ja katsonut niin kummasti silmiin.

Terttu Mäkinen tunsikin polviensa vapisevan.

— Tapa minut, koska voittajani olet! huusi hän ja purskahti rajuun itkuun.

Sellainen tyttö! sanoi se vain, eikä Terttu tietänyt, mitä se tarkoitti sillä. Sen tummissa silmissä paloi kuin tuli, — mikä niissä paloi, viha valko rakkaus, sitä hän ei tiennyt, mutta hän näki ne edessään aina.

Sitten heitä vankeja oli siirretty paikasta paikkaan ja viimein sijoitettu tänne. Vähäistä jälkeen oli Kajaanin sissi ilmestynyt vaittositilaiden joukkoon. Oliko sen sattuma viskannut tänne vai itsekö oli hakenut tiensä samaisen vankileirin vartijaksi, jossa Terttu oli.

Jälkimmäistä otaksuamaa tuki sekin selkeä, että tämä uusi vartija heti Tertun nähtyään tuli hänen luokseen ja kysyi:

— Onko sinun nälkä?

Terttu ei vastannut mitään, mutta sai käteensä käären, joka sisälsi leipää, voita ja hiukan savustettua lihna. Mitä herkkuja ne olivatkaan täällä. Terttu oli tällä hetkellä rikkaa, ja kun hän päivällä otti esille aamulla saamansa eväät, niin toiset

(Jatkoo kahdeksannella sivulla)